

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на Паскал Бояджийски, член на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ) по решение № 135 от 09.10.2012 г. на КПУКИ, постановено по сигнал с рег. № С-325/11.09.2012 г.

Не споделям правните изводи на колегите, сформирали мнозинство при вземане на горецитираното решение по следните съображения:

За реализирането на фактическия състав на чл. 10, ал. 2 от ЗПУКИ е необходимо на първо място, субектът да притежава специално качество – лице, заемащо публична длъжност от категориите по чл. 3 от ЗПУКИ, наказуемото деяние се изразява в извършване на консултантска дейност и на последно място – лицата по отношение на които се извършва консултантската дейност да са заинтересовани от актовете на лицето, издавани при осъществяване на правомощията или задълженията му по служба. Систематичното място на нормата е в глава втора на ЗПУКИ, с която са установени редица забрани при изпълнение на публична длъжност – частни случаи, проявления на конфликт на интереси, дефиниран в чл. 2 на ЗПУКИ.

Първият елемент от фактическия състав на забранителната норма на чл. 10, ал. 2 от ЗПУКИ е налице – А. А. и Е. Д. са членове на Комисията за защита на конкуренцията (КЗК) съответно от 21 май 2009 г. и 23 септември 2010 г. до настоящия момент. Съгласно чл. 3 от Закона за защита на конкуренцията (ЗЗК) КЗК е специализиран независим държавен орган за прилагането на Общностното право в областта на конкуренцията, чиито правомощия се съдържат както в ЗЗК, така и в други закони – например Закона за обществените поръчки.

Заинтересоваността на определено лице от актовете, които КЗК издава се определя от обстоятелството дали то е страна в производство пред комисията. Само в този случай то има правен интерес и може да е заинтересовано от актовете на комисията. Този извод се налага от обстоятелството, че КЗК е административен орган, за производствата пред който на общо основание се прилага Административнопроцесуалния кодекс и от разпоредбите на чл. 15, ал. 1 и чл. 147, ал. 1 от АПК. По преписката няма данни кои лица са присъствали на разглежданите семинари и не е извършено сравнение дали някое от тях е страна по производство пред КЗК, по което да се произнесат А. и Д. Такова сравнение не е направено и по отношение на лицата, организирали семинарите, въпреки че по отношение на тях не може да е извършвана консултантска дейност. Диспозитивът в тази част е прекалено общ и не конкретизира нито кои са лицата, заинтересовани от актовете на КЗК, нито периодът на извършване на твърдяното нарушение, което е следствие от липсата на доказателства за такива лица. Обстоятелството, че в обявата за семинара е записано, че

цената включвала консултации с лекторите само по себе си не е достатъчно да обоснове извода, че такива консултации са се състояли, както и че те са били предоставени на лица, имащи правен интерес от определен акт на КЗК по време на предоставяне на консултацията.

Не подкрепям и извода за извършено нарушение на чл. 11 от ЗПУКИ. Освен наличието на лице, заемащо публична длъжност фактическият състав на тази норма изисква то да е дало съгласие служебното му положение да бъде използвано за търговска реклама или самото то да е използвало служебното си положение за търговска реклама. И двете изпълнителни деяния изискват действие – в първият случай това е акт на изразяване на съгласие трето лице да използва служебното му положение за търговска реклама, а във втория случай действието се изразява в използването на служебното положение от самото лице, заемащо публична длъжност. Колегите от състава на комисията са приели, че извършените от А. и Д. нарушения на чл. 11 от ЗПУКИ са извършени при първата хипотеза – давали са съгласие, при това е дефинирана и цел – „да информират и насърчат тези лица да заплатят такса и участват в такива мероприятия“. По преписката не се събраха доказателства, от които да се направи обоснован извод за осъществяването на кое да е от двете предвидени в чл. 11 от ЗПУКИ изпълнителни деяния – кога, с какъв акт А. или Д. са давали съгласие служебното им положение да бъде използвано за търговска реклама или кога и при какви обстоятелства А. или Д. са използвали служебното си положение за търговска реклама, при това с дефинираната в диспозитива на решението цел.

На последно място, считам че участието им на семинарите без разрешение от председателя на КЗК не се третира от законодателя като нарушение на ЗПУКИ. Липсата на такова разрешение не е доказателство за нарушение на чл. 10, ал. 2 или на чл. 11 от ЗПУКИ.

Подпис:

/Паскал Бояджийски/